

Osemletna deklica je nedavno romala peš iz Litiha v Belgiji daleč dol v Lurd. Napravila je velikansko pot: skoraj 600 milj. Spremljala sta jo oče in mati. Tudi domov nameravajo peš. To je res prava božja pot!

Kdo je kriv? Gori na Poljskem je šolska oblast dala tako postavbo, da se učenec ne sine pustiti v šolo, če pride prepozno. Nekemn desetletnemu fantiču se je ob zadnjem hudem mrazu zakesnilo, ali so pa bile ure navzkriž. Prišel je šest kilometrov daleč, a pouk se je že pričel. In kaj sc je zgodilo? Revše je pred šolskim poslopjem zmrznilo... Gotovo se bodo zdaj gospodje premislili in dali za zamudnike kakšno bolj primerno naredbo.

Lepa nagrada. Šolska deca, ki je res pridna, se skrbno in vestno uči tudi krščanski nauk. Vnema je pa tem večja, če mladi učenjaki dobe tudi primerna darilca za svojo pridnost, ali pa vsaj kako pohvalo. Jasno je, da darilo ne sme biti prvi in glavni nagib za učenje. Kdor bi se učil sarno za darilo, bi kazal pohlep, ki je na mladini posebno grd. — Kar smo hoteli povedati, je pa to-le: Nedavno so bili pri svetem očetu Piju XI. v Rimu sprejeti verniki iz milanske škofije. kjer je sedanji papež služboval kot višji duhovni pastir in kardinal, preden je bil izbran za poglavarja svete katoliške Cerkve. Papež je na svoje dobre Milančane zelo ponosen. Med udeleženci sta bila pa tudi dva fantiča. Nanja je bil sveti oče še posebej opozorjen. Pripeljala sta se v Rim zastonj. Kako to? Bilo je takole: V Severni Italiji ima Zveza katoliške mladine posebne tečaje za krščanski nauk. Kdor se najbolj odlikuje v *tem* znanju in seveda tudi v življenju po veri, dobi posebno nagrado. Ta dva dečka sta bila prva odličnjaka v znanju krščanskega nauka. Dobila sta nagrado v tem, da sta se zastonj peljala v Rim in imela brezplačno vsa preskrbo do Rima in nazaj. Ali ni to lepa, umestna pa koristna nagrada?

Bilo je 1. 1915, meseca januarja, torej v trdi zimi. Na Holandskem je ležala neka mati (Marija Mac Stelis) na smrt bolna. Zdravniki niso imeli nič več upanja, da bi se ji obrnilo na bolje. Previdena je bila že s svetimi zakramenti. Vsak čas se je bilo bati, da izdihne. Domači so prosili sveto Tereziko na pomoč: bolnica je imela njeno podobo pri postelji obešeno. Tudi štiritletno hčerko Katico so nagovarjali, naj pridno moli. da bi mamica ne umrla. Deklica je obljubila, da bo svoje prvo sveto obhajilo, kadar bo dovolj stara, darovala v čast sveti Mali Tereziji.

Drugo jutro — bil je ponedeljek — stopi Katica v sobo bolne mamice s šopkom cvetic v roki. Bili so lepi zvončki. Dekletce jih je kratkomalo položilo mamicu na posteljo. Domači so jih vložili v posodico z vodo in djali na mizo, ki je bila pripravljena kot oltarček za obhajilno mizo.

Nikomur ni prišlo na misel, da bi vprašal, odkod so te cvetke. Le bolnica je bila pozorna nanje in je velela. naj jih prineso bliže, ker so izredno prijetno dišale. »Kje je neki dobil otrok to cvetje?« je vpraševala. A nihče ni znal dati pojasnila. Mama pokliče Katico in ji reče: »Ljubi otročiček, kdo ti je pa nodaril te zvončke?« Otrok odgovori odkritonedolžno: Taka, prav taka-le, kakor je ta-le, ki gleda dol s podobice; z nebes je prišla, pa mi je dala rožice. Rekla je, da boš ti, mamica, spet zdrava.«

Vsi navzoči so ostrmeli. Samo Katici se je vse to čisto naravno zdelo. »Je še premajhna. da bi umevala te čudovitosti«, je pristavila mati.

V resnici se je materi tisto uro obrnilo na bolje. Kmalu je bila izven nevarnosti. Lepi zvončki so pa dehteli v sobi še več dni.

Mala cvetka se je usmilila matere po prošnji Katicice in ji je prinesla povrh še lepih cvetk.